

přičí se také dobrým mravům. Zodpovídá proto Vilém R. dle obdoby zásady §u 1295 obč. zák. druhá věta za všechny důsledky této své protiprávní činnosti a jest předem povinen, aby vše uvedl v předešlý stav (§ 1323 obč. zák.), to jest, aby se postaral o výmaz neoprávněně registrovaných vzorků žalobcových. Pokud tedy nárok žalobcův cílí k tomuto výmazu, jest plně odůvodněn. Avšak z téže úvahy plyne také, že právě žalovaný, pokud se týče jeho úpadková podstata nejsou ani oprávněni, aby ony stroje dle vzorku žalobcových vyráběli a do obchodu uváděli. Postup tento byl by neloyálním a nesl by všechny známky nekalé soutěže, neboť v řádném obchodování není myslitelné, by někdo, zneuživ důvěry, svěřené mu výsledky cizí práce a pile, třeba dle speciálních zákonů nechráněné, k vlastnímu obohacení úmyslně zneužíval. Takovýmto výstřelkům konkurenčního boje nelze poskytnouti právní ochrany.

Čís. 3708.

Nájemník, jenž dal část bytu v podnájem, může na podnájemce náležati žalobou, by nepokračoval v protismluvním užívání věci, dané v podnájem, třebaže vlastník domu s tímto užíváním souhlasil.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1924, Rv I 119/24.)

Žalobkyně dala žalovaným v podnájem zařízený pokoj. Žalovaní dali se svolením správce domu do pokoje sporák a vařili na něm. Žalobě, by žalovaní nepoužívali kamen jinak, než k ohřívání vody, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvod y: Žalující strana, dávši pokoj do podnájmu straně žalované, vzdala se držby svých práv nájemních, při čemž ovšem ručí dle §u 1111 obč. zák. za zavinění svého podnájemce. Pakliže tento, vyžádav si a také obdržev svolení od správce domu k tomu, aby postavil si v pokoji, jím obývaném, sporák, aby vařil a ohříval na něm vodu, jednal v mezích svého oprávnění, kterémuž nemůže čeliti žalující strana, leč by prokázala, že jí přísluší právo zakazovací proti žalovanému, aby v určitém směru sporáku nepoužíval.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

V tomto sporu nejde o zrušení smlouvy podnájemní dle §u 1118 obč. zák. a §u 3 zák. o ochraně nájemníků ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. ani o to, by žalovaná strana za trvání nájemního poměru uvedla věc v podnájmu užívanou ve stav, v jakém věc převzala, nýbrž prostě o to, by nepokračovala v protismluvním užívání věci v podnájem dané. Takový nárok vyplývá z podstaty každé smlouvy (§ 859 obč. zák.) a není vyloučen ani při podnájmu. Smlouva podnájemní upravuje obligační práva a závazky mezi smluvními stranami, t. j. nájemníkem, který věc dává do podnájmu, a podnájemníkem, a dlužno od tohoto poměru rozeznávati poměr mezi pronajímatelem a nájemníkem. Jinak ovšem by

se měla věc, kdyby nešlo o podnájem, nýbrž o tak zvané odstoupení (postup) práv nájemních, při němž přejímatel bytu vstupuje v přímý poměr vůči pronajímateli a platí nadále za přímého nájemce (srv. Ehrenzweig: System rak. práva § 370 odst. II.). Poměry právní, smlouvou podnájemní založené, nejsou dále totožny s držbou práv nájemních, a nelze přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že žalobkyně, dávši pokoj do podnájmu straně žalované, vzdala se držby svých práv nájemních a že podnájemník smí po té jakkoliv užívatí věci v podnájem vzaté a že by žalobkyně proti tomu mohla čeliti jen, kdyby prokázala, že jí přísluší právo zakazovací proti žalovaným, aby v určitém směru sporáku ne-užívali. Podkladem tohoto sporu nejsou poměry držební, nýbrž poměr obligační, čímž padá podklad rozsudku odvolacího soudu, na tom názoru založeného, že rozhodny tu jsou poměry držební, a jeví se zároveň pro spor nezávažnou okolnost, zda vlastník domu nebo jeho zástupce dal žalovaným svolení k tomu, aby sporáku v místnosti v podnájem dané užívali i jiným způsobem, než k ohřívání vody. Nesporno jest, že smlouva podnájemní týkala se jedné živnostenské místnosti bez nábytku a jednoho pokoje s nábytkem, že v tomto pokoji nebyl při ujednání smlouvy sporák, a že tehdy nebylo o postavení sporáku řeči. Prvý soudce poukazuje na to, že jde o pokoj tmavorudě vyčalounovaný s malovanými stropem, s kachlovými kamny bohatě zdobenými, s podlahou vykládanou a s vycpanými židlemi, a dovozuje, že, dává-li se takový pokoj v podnájem, a není-li nic opačného ujednáno, jest dle §§ 914 a 915 obč. zák. míti za to, že nebylo úmyslem stran, ujednávatí podnájem této místnosti jako kuchyně k vaření, a že tedy užívání tohoto pokoje jako kuchyně není užíváním, k němuž by byl podnájemník oprávněn. Tomuto právnímu názoru se dovolací soud plně přiklání. Zjištěno-li tedy jest protismluvní užívání předmětu v podnájem daného, pak právem bylo prvním soudcem žalobě vyhověno.

Čís. 3709.

Dostavil-li se k prvému roku zástupce strany bez plné moci, jest jemu uložiti, by do lhůty plnou moc předložil. Neučiní-li tak, lze vydati rozsudek pro zmeškání a to bez nového ústního líčení. Stačí, že návrh žalobců na vydání rozsudku pro zmeškání byl učiněn u původního roku.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1924, Rv II 46/24.)

K řízení o žalobě na okresním soudě dostavil se žalobce a právní zástupce žalované, jenž však nevykázal plné moci. Žalobce navrhl vydání rozsudku pro zmeškání. Prvý soudce uložil zástupci žalované, by do osmi dnů předložil plnou moc, a, když se tak nestalo, žalobě bez dalšího rozsudkem pro zmeškání vyhověl. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka uplatňuje proti rozsudku odvolacího soudu formálně dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c: